

A déli szonda lényegesen szélesebb volt. Célunk itt a 2004-ben megtalált kör alakú építmény teljes alaprajzának és funkciójának tisztázása volt. Az alaprajzot tisztáztuk: valójában nem is kör, hanem sokszög alakú építményről van szó, amelynek belvilágát téglalap alakúra formálták, és mintha levésett kőszilánkokkal töltötték volna fel. A teljes betöltést nem távolítottuk el, hogy maradjon az utókornak is valami. Sírt vagy más érdemlegeset nem találtunk belül, az építmény körül viszont építészeti tagozatok heverték. Emiatt az építmény inkább alapnak tekinthető, semmint sírkertnek. A kerület egy része falkiszedés formájában maradt meg, ezen a szakaszon egy ráásásból középkori érem, az egyik vegyesházi uralkodó dénárja került elő. A középkorban tehát, nagy valószínűség szerint, rájártak az olcsó, és már megfaragott építőanyagra. A kövek kitermelése azonban már a római korban megkezdődött, egy helyen a falkiszedést római téglasír vágta, amelynek építőanyagán a COH(ors) VII BR(eucorum) AN(toniniana) bélyege szerepel. A Severus-korban gyártott téglák csak a sír létesítésének terminus post quemjét adják, a kőépület felszámolására vonatkozóan nem nyújtanak információt. A sír sajnos teljesen rabolt volt, így a mellékletek nem pontosíthatják az időrendet. Rabolt téglasírt a kőépület K-i oldalán is találtunk.

BUDAI BALOGH TIBOR

64. Budapest, III. Szentendrei út 207–209.

Ró

A BTM Aquincumi Múzeuma 2006. július 18. és október 27. között megelőző feltárást végezt a területen. A telek az aquincumi polgárvárostól É-ra, az É-D-i, római korban is használt főútvonal mellett található, ennek mentén már korábban sírok kerültek elő. Ugyanakkor déli irányból számítani lehetett a Római Strandfürdő területén több alkalommal kutatott szentélykörzet, illetve forráscsoporthoz tartozó létesítmények megjelenésével is, például kútházakkal, esetleg egyéb ipari létesítményekkel. A szentélykörzet pontos határai ismeretlenek, így ennek É-i lezárását például fal formájában vártuk. A területtől É-ra a korábbi régészeti kutatások kelta falut azonosítottak (vicus Vindonianus), amelynek pontos kiterjedése ismeretlen, ennek déli része szintén áthúzódhatott a telekre. Római kori objektumok mellett a területen ős- és középkori emlékek előkerülésével is lehetett számolni.

A területen első lépésben szondázó jellegű kutatást végeztünk. A Szentendrei út vonalával párhuzamos, a telek Ny-i szélén 4 É-D-i irányú kutatóárkot, az É-i szélén egy K-Ny-i, míg a telek K-i felében egy szintén K-Ny-i irányú kutatóárkot nyitottunk. Az újkori maradványok alatt sötétbarna, iszapos, agyagos réteg mutatkozott náddarabokkal, tetején helyenként vékony, csigaházakból képződött réteggel. A rétegben objektumok nem voltak, szórványosan római kori házikeramia (fazekak, füstölőtálak darabjai) terra

sigillata és építési anyag (imbrex, tegula, tubus) került elő. Ugyanitt vékony mészkőporos réteg utalt arra, hogy a római kor utáni időszakban kisebb állóvizek lehettek a területen (közeli forrástevékenység?). A területrészen a fent említett sötét, agyagos réteg a geopedológiai vizsgálatok szerint már a római foglalás idején is mocsaras, tartósabban vizes környezet volt, a réteg erősebben lejtett É és K (Duna felé). Alatta már egy szürkés, agyagos altalajt regisztráltuk. A terület K-i felében nyitott szondaárokban az újkori feltöltés alatt változó vastagságban sárgás, agyagos felületrész mutatkozott, amely valószínűleg egy kiemelkedés része volt, amelynek Ny-i szélét az újkori tereprendezésekkel már teljesen elbontották. A réteg tetején szabálytalan alakban római kori építési anyag kíséretében köves épületomladék került elő, terrazzodarabokkal és házikeramiaival. Ezen a területen a feltárandó felületet 2500 m²-re terjesztettük ki. A felületben megkutatott épületomladékhoz sajnos nem sikerült egyéb objektumokat (falakat, falkiszedéseket, beásást, esetleg utat) kötni. Az újkori bolygatások miatt az omladék származási helyét, illetve az egykori épület funkcióját, vagy alaprajzát sem sikerült megállapítani. Az omladékot É, D és Ny felől sikerült lehatárolni, K-i irányban a szomszédos ingatlan alá húzódott. Az omladék alatt itt is a már említett sötétbarna talaj következett, elszórtan római kori leletanyaggal, majd a kutatott rész Ny-i felében egy masszív vízköves konglomerátum, illetve a szürke agyagos altalaj következett. A vízköves kiválások geopedológiai vizsgálatait azt mutatták, hogy a római kori épület zónájában, annak közvetlen közelében, még a római kort megelőzően, de talán a római korban is forrás törhetett fel. Talán ezzel magyarázható az épület jelenléte is.

T. LÁNG ORSOLYA

65. Budapest, V. Dorottya utca 2.

Kk, Kú

2006. május 22. és június 2. között építést megelőzően végeztünk próbafeltárást a jelzett területen. A pincehelyiségek a nyilvántartás megkönnyítése végett sorszámot kaptak, ez alapján a 6., 7., 8., 9., 18. helyiségekben végeztük a feltárást, melynek során a 18. helyiség kutatóárkát kivéve, mindegyikbe 18–19. századi falmaradványokat találtunk egymáshoz úgy kapcsolódva, hogy az az épületek többszöri átalakítására utal. Ezenkívül a 6. helyiség kutatóárkában egy középkori pince részlete is előkerült a helyiség déli falának csonkjával. A tárgyi leletanyag nagy többsége is a 18–19. századra tehető, azonban a bolygatott rétegekben középkori leleteket – kerámiatöredékeket – is találtunk. A 6. helyiség kutatóárkában egy nagyjából É-D-i és egy K-Ny-i irányú falat találtunk, amelyek az 5. helyiségben alkothatnak falsarkot. Szerkezetük egyes – kő-tégla – falazat, vastagságuk 1,2 m, alapozási síkjukat a jelenlegi pinceszinttől számítva 1,2 m